

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 89 1 К 005432 10 КвЛЗ
Бања Лука, 07.05.2010. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Желимира Барића, као предсједника вијећа, мр Вељка Икановића, Обрена Бужанина, Реџиба Бегвића и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибич, у кривичном предмету оптуженог С. Ч., због кривичног дјела тешке тјелесне повреде из члана 156 став 1 Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости Окружног тужиоца из Источног Сарајева, поднесеном против правноснажне пресуде Окружног суда у Источном Сарајеву бр. 89 1 К 005432 09 Кж од 30.12.2009. године и пресуде Основног суда у Сокоцу, Одјељење у Источном Сарајеву бр. 89 1 К 005432 08 К од 20.10.2009. године у сједници вијећа одржаној дана 07.05.2010. године, донио је

ПРЕСУДУ

Утврђује се да је захтјев за заштиту законитости основан и да је другостепеном пресудом Окружног суда у Источном Сарајеву бр. 89 1 К 005432 09 Кж од 30.12.2009. године и пресудом Основног суда у Сокоцу, Одјељење у Источном Сарајеву бр. 89 1 К 005432 08 К од 20.10.2009. године, повријеђен Кривични закон у корист оптуженог С. Ч. у одредби члана члана 11 став 1 и 2 Кривичног закона Републике Српске.

Образложење

Другостепеном пресудом Окружног суда у Источном Сарајеву бр. 89 0 К 005 060 09 Кж од 16.06.2009. године, одбијена је жалба окружног тужиоца у Источном Сарајеву и потврђена пресуда Основног суда у Сокоцу бр. 89 1 К 005432 08 К од 20.10.2009. године, којом је оптужени С. Ч. ослобођен од оптужбе да је починио кривично дјело тешке тјелесне повреде из члана 156 став 1 Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту КЗ РС).

Против ових првостепених пресуда Окружни тужилац у Источном Сарајеву поднио је захтјев за заштиту законитости због повреде Кривичног закона из члана 312 тачка г) Закона о кривичном поступку - Пречишћени текст (ЗКП), у вези са чланом 11 став 1 и 2 КЗ РС и предложио да се повреда почињена у корист оптуженог утврди.

Бранилац осуђеног В. Ђ., адвокат из С., у одговору на захтјев предложио је да се захтјев за заштиту законитости одбије као неоснован.

Овај суд је у сједници вијећа размотрио списе кривичног предмета и оцијенивши наводе захтјева нашао:

Захтјев за заштиту законитости је основан.

У захтјеву се наводи да су нижестепени судови погрешно примијенили чл. 11 КЗ РС, јер из изреке побијане пресуде не произилази ни један елемент који се захтијева код примјене тог правног института. Ова повреда је истицана и у жалби на првостепену пресуду, па подносилац захтјева сматра да су на овај начин оба суда повриједила Кривични закон у корист оптуженог.

Пажљивом анализом навода захтјева и списка ове кривице мора се прихватити да је оваква тврдња захтјева о почињеној повреди Кривичног закона основана. Првостепени суд полази од става да је утврдио како је оптужени поступао у нужној одбрани и да његово дјело није кривично дјело. Ради тога у опис дјела из диспозитива оптужнице уноси утврђене чињенице да оптужени „...одбијајући напад Б. Р. хвата Б. за ногу и истог одгурује од себе...“. Сматрајући да са овим чињеничним описом изреке пресуде одражава све елементе противправног напада и нужне одбране, примјењује одредбу чл 11 ст. 1 и 2 КЗ РС и примјеном чл. 290 ст. 1 т. б) ЗКП оптуженог ослобађа од оптужбе. Овакав закључак прихвата и другостепени суд када одбија жалбу тужиоца којом се побија овакав закључак и потврђује првостепену пресуду.

Међутим, описане и у изреку пресуде додате радње се не могу посматрати изоловано и на основу њих изводити закључак о поступању у нужној одбрани. Замах ногом оштећеног слиједи након што оптужени у току вербалног сукоба прескаче ограду његовог тора и долази до њега. Овакав опис указује да је оптужени у противправном нападу на оштећеног или да је спреман за обрачун са њим, због чега његова одбрана не би била дозвољена. Ово произилази и из даљег описа радњи оптуженог последице обарања оштећеног на земљу, када оштећени не предузима било какве радње према њему, а оптужени га више пута подиже од земље, спушта и притишће тијелом, којом приликом оштећени удара главом о тло и задобија повреде. У контексту оваквог описа укупне динамике одвијања сукоба радње оптуженог, које суд утврђује у чињеничним супстратом изреке првостепене пресуде, не описују нити одражавају минимум потребних елемената које закон тражи за поступање у нужној одбрани. Овдје није описан стварни, противправни напад на виталне органе оптуженог, који дозвољава описано поступање оптуженог и квалификује га као нужну одбрану, као што то погрешно закључују нижестепени судови. Код оваквог стања ствари, није било могуће ни примијенити одредбе чл. 11 ст. 1 и 2 КЗ РС и по том основу донијети ослобађајућу пресуду.

Поступајући на овај начин нижестепени судови су у погледу кривичног дјела примијенили закон који се не може примијенити. Тиме су у корист оптуженог починили повреду Кривичног закона из чл. 11 ст. 1 и 2 КЗ РС, у вези са чл. 312 тачка г) ЗКП.

Због наведених разлога Врховни суд је и одлучио као у изреци пресуде у смислу одредбе члана 355 став 2 ЗКП.

Записничар,
Софија Рибич

Предсједник вијећа,
Желимир Барић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић